

בש"פ 1331/18 - יהונתן הולצמן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1331/18

כבד השופט י' וילנر

לפני:

יהונתן הולצמן

העורר:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכוות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטת בית המשפט המחויז בירושלים (כב' השופט א' רון) בת"פ 7.2.2018 מיום 10-10-2016

תאריך ישיבה: 21.2.2018 באדר התשע"ח (21.2.2018)

עו"ד ארז בר-צבי; עו"ד מיכאל זמיר
עו"ד אפרת גולדשטיין

בשם העורר:
בשם המשיבה:

ההחלטה
*

1. עրר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכוות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחויז בירושלים (כב' השופט א' רון) מיום 7.2.2018, בת"פ 16-10-2016 לעצור את העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו עקב הפרת תנאי השחרור.

עמוד 1

2. נגד העורר הוגש כתוב אישום לבית המשפט המחויז בירושלים המיחס לו חבלה בכונה חמירה בצוותא עם אחרים. בד בבד עם הגשת כתוב האישום התבקש בבית המשפט המחויז להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. בדיון שנערך ביום 23.10.2016 הסכים בא-כוח העורר לקיומן של ראיותلقאה, אולם ביקש לשומר על זכותו לטעון בנוגע לעוצמתן של הראיות וכן ביקש להפנות את העורר לקבלת תסקير מעצר. בית המשפט המחויז נעתר לבקשה והורה על קבלת תסקיר מעצר. ביום 8.11.2016 הגיע התסקיר במסגרתו צוין כי קיים סיכון גבוה להישנות עבריה פוגעת. על כן נמנע שירות המבחן ממתן המלצה לשחרור העורר לחלופה שהוצאה, ובית המשפט המחויז הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בהמשך, הגיע העורר בקשה לעיון חוזר לבית המשפט המחויז ביום 6.4.2017 התקבלה הבקשה ונקבע כי העורר ישוחרר למעצר בית מלא בבית אחותו, תחת פיקוח. ביום 28.5.2017 הורשע העורר, יחד עם נאשם נוסף, בעבירות שיויחסו לו בכתב האישום המתוקן. ביום 20.7.2017 נתפס העורר מפר את תנאי השחרור, לאחר שרכב בו נסע היה מעורב בתאונת דרכים (להלן: ההפלה הראשונה). המשיבה בkazaה מבית המשפט המחויז לעזר את העורר עד תום ההליכים עקב הפרת תנאי השחרור. אולם הבקשה נדחתה ונקבע כי בנסיבות העניין אין להחזיר את העורר למעצר ונינתן להסתפק בחומרת תנאי השחרור. ביום 30.10.2017קבע בית המשפט המחויז כי נוכח המלצה שירות המבחן להפנות את העורר להיליך שיקומי, יש לעורר בדיקה מקדמית לעניין המתווה השיקומי. בהמשך לכך, אפשר בית המשפט המחויז לעורר ביום 21.1.2018 להתחליל בהיליך השיקומי בהתאם להמלצת שירות המבחן.

3. ביום 27.1.2018 נעצר העורר בחשד להפרת תנאי שחרורו (להלן: ההפלה השנייה). המשיבה בkazaה לעצור את העורר לצורכי חקירה, אולם בית משפט השלום דחה את הבקשה. ערך על החלטה זו נדחה על-ידי בית המשפט המחויז. במקביל לכך, הגיע המשיבה בקשה לעיון חוזר בתנאי המעצר לבית המשפט המחויז, וביום 31.1.2018 הורה בית המשפט המחויז כי העורר ישאה במעצר עד הכרעה בבקשתו. ביום 7.2.2018 קיבל בית המשפט המחויז את הבקשה ונקבע כי העורר יעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בהחלטה צוין בית המשפט המחויז כי למטרות הפרת התנאים על-ידי העורר, הוא הופנה להיליך שיקום, אך העורר לא ניצל את ההזדמנויות שניתנה לו והמשיך להפר את התנאים, ובכך הוכח כי לא ניתן לתת בו ובמפרקיו אמון.

על החלטה זו נסוב העורר שלפנינו.

טענות הצדדים

4. העורר טעוניכישה בית המשפט המחויז כאשר הורה על מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. לטענתו, הוא הודה בכתב אישום, אשר חומרתו פחותה באופן משמעותי מכתב האישום המקורי, והמשיבה מסרה כי היא תשיקול בחיבור לבטל את התנאים המגבילים. כמו כן, טוען העורר כי שגה בית המשפט המחויז עת לא בבחן חלופת מעצר, וזאת בין היתר, בשים לב לכך שנקבע לא אחת כי לא בנקול ישיב בית המשפט אדם למעצר לאחר ששוחרר ממנו. בנוסף, טוען העורר כי בית המשפט המחויז לא נתן משקל ראוי לכך שהוא לא ביצע כל עבירה תוך כדי הפרת התנאים ולפיכך יש לראות בכך ההפלה זוtea שאינה מצדיקה את החזרתו למעצר תחת סורג ובריח. כן נטען כי שגה בית המשפט המחויז בכך שלא הביא בחשבון את מאਮציו של העורר לעבור שיקום כפי שמתבטאת בתסקيري שירות המבחן. זאת ועוד, לטענת העורר שגה בית המשפט המחויז בשעה שלא אפשר לו ללקת לראיון בקהילת הטיפולית "רטורנו". לבסוף טען העורר כי

מעצר עד תום ההליכים יביא לסיומו של תהליך השיקום והגמילה.

5. בדือน שהתקיים לפני ביום 21.2.2018 טענה המשיבה כי יש לדוחות את העורר ויש להותר את העורר במעצר עד שיגזר דיןו. לטענותה, העורר הפר חזר והפר את תנאי שחררוו ומשך אין לחתת בו אמון כמו גם במפקחיו. בנוסף, הדגישה המשיבה כי על אף שנפתחו נגד העורר הליכים למעצמו בגין שתי הפרות בלבד, בפועל הפר העורר את התנאים עוד מספר פעמים. המשיבה הוסיפה עוד כי עמדתה בטיעונים לעונש היא שיש לגזoor על העורר מסר בפועל, ומשכך ההליך השיקומי יכול להתנהל בכלל ונושא זה יתרור במסגרת גזר הדין.

דין והכרעה

6. לאחר שעינתי בכל החומר הרלבנטי, ושמעתי את בא-כוח הצדדים בדือน שהתקיים לפני, שוכנעתי כי דין העורר להידחות.

7. הפרת תנאי השחרור מחייבתUILת מעצר נפרדת עצמאית, כאמור בסעיף 21(א)(2) לחוק המעצרים. מכך נלמדת החשיבות איתה "יחס המחוקק לעמידה בתנאי השחרור". הפרת התנאים מתקעעת את האמון אותו רוחש בית המשפט לנאמם, מהוועה תנאי בלטו אין לשחרור לחלופת מעצר (בש"פ 7364/09 מדינת ישראל נ' אדרי, פסקה 7 (17.9.2009); בש"פ 9825/16 ابو סבילה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (2.1.2017) (להלן: עניין ابو סבילה)). יתרה מכך, הפרת תנאי השחרור מהוועה של עצמה עבירה נוספת של הפרת הוראה חוקית (בש"פ 10001/17 מדינת ישראל נ' דאהר, פסקה 11 (16.1.2018)). לפיכך נקבע לא אחת כי, ככל, לא תינתן הזדמנות נוספת למי שהפר את האמון שבית המשפט נתן בו בהעדר נסיבות חריגות מיוחדות (עניין ابو סבילה, פסקה 11; בש"פ 6693/17 דאהר נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (31.8.2017)). עם זאת, מובן כי לבית המשפט הדן בבקשתו לערעור שיקול דעת מלא ועלוי להתחשב בנסיבות הקונקרטיות של המקרה שלפניו ותוך התחשבות בנסיבות ביצוע העבירה, נסיבותו של הנאשם הספציפי וכיוונה של ההפרה אשר בוצעה (בש"פ 2155/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (22.3.2016)).

8. לא שוכנעתי כי יש הצדקה במקרה שלפניו לחרוג מהכל. הערכאות הדיניות שדנו בעניינו של העורר העניין לו, על אף ההפרות הנטענות, מספר הזדמנויות לתקן את דרכיו ולהציג את האמון בו, ولو על מנת שלא לחבל במאਮץ השיקום. אולם העורר לא השכיל לנצל הזדמנויות אלה ועל כך אין לו להלן אלא על עצמו. כאמור, בבסיס ההחלטה על שחרור בתנאים מגבלים עומדת ההנחה כי ניתן לתת אמון בנאמם וכי הוא יכבד את התנאים המגבילים ובכך תאיין במידה האפשר הנשכחת ממנו. הפרת אמון זו, פעמי אחר פעם, מלבדת כי אין ליתן בו יותר אמון. במצב דברים זה, באיזון הכלול בין זכותו של הנאשם לחירות לבני האינטרס הציבורי לשמור על ביטחון הציבור ותקינות ההליך הפלילי, נעה נקודת האיזון, נוכח הפרת תנאי השחרור, לעבר האינטרס הציבורי.

9. העורר מבקש בנוסף לשחררו לצורכי קיום ראיון במוסד הטיפול "רטרנו". דינה של בקשה זו להידחות. ראשית, נקבע בפסקה כי ככל העיתוי הראיו לשילוח למיליה הוא בשלב גזירת הדין, למעט מקרים חריגים (בש"פ 1981/11 מדינת ישראל נ' סoiseה, פסקה 7 (21.3.2011); בש"פ 10171/17 בונדרנקו נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (8.1.2018); בש"פ 9993/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (21.1.2018)), ולא זהו המקרה שלפניו. שנית, במקרים כתיבת שורות אלה תלואה ועומדת לפני הערכאה הדינית בקשה לעזון חוזר שהגיש העורר בבית המשפט המחווזי במסגרת

ביקש לשחררו לחלופת מעצר במוסד השיקום "רטורנו", מAMILא אין מקום להידרש לכך במסגרת ערע זה.

על יסוד כל האמור לעיל, הגעתי לכל מסקנה כי יש לדוחות את העරר.

ניתנה היום, י"ב באדר התשע"ח (27.2.2018).

שפטת
